

Sygn. akt VI Ka 86/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Bańkowska (spr.)

protokolant: prot. sądowy - stażysta Łukasz Sierdziński

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 13 kwietnia 2016 r.

sprawy A. K. s. J. i M., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 207 § 1 kk, art. 207 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 9 listopada 2015 r. sygn. akt IV K 973/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję

a kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. (2)-Fus oraz adw. K. C. kwoty po 516,60 zł wraz

z należnym podatkiem VAT tytułem udzielonej pomocy prawnej w instancji odwoławczej.

Sygn. akt: VI Ka 86/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja obrońcy oskarżonego A. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący zakwestionował w niej ustalenia sądu meriti odnośnie uznania winy oskarżonego, co do przypisanego mu czynu z art.191§1kk oraz zarzucił wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary.

W ocenie sądu odwoławczego, sąd rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, dokonał wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz poczynił właściwe ustalenia faktyczne, na podstawie których prawidłowo ustalił, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów.

Dokonana przez sąd odwoławczy analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego nie daje podstaw do stwierdzenia, jakoby Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie dopuścił się jakiegokolwiek błędu podczas ustalaniu stanu faktycznego.

Sąd rejonowy prawidłowo wskazał którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę, a którym odmówił tego waloru, przedstawiając przy tym logiczny tok rozumowania przy wyciąganiu wniosków z poszczególnych okoliczności i zdarzeń zaistniałych w sprawie.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, jakoby sąd rejonowy dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego, które zdaniem obrońcy znajdują oparcie w zeznaniach świadka P. O. w związku z czym powinny zostać w całości uznane za wiarygodne.

Zdaniem sądu okręgowego na powyższe nie pozwala jednak pozostały materiał dowodowy, jaki został zgromadzony w niniejszej sprawie. Z uznanych w całości za wiarygodne oraz nie podważanych przez obronę zeznań świadków I. K. oraz K. K. jednoznacznie wynika, że oskarżony A. K., będąc pod wpływem alkoholu wielokrotnie groził swojej matce. Ponad to na k. 352 (s. 7 uzasadnienia wyroku) sąd rejonowy jednoznacznie stwierdził, że depozycje P. O. są błędne w zakresie, w jakim świadek stwierdził, że w lokalu zajmowanym przez pokrzywdzone w ogóle nie miały miejsca incydenty przemocowe.

Powyższemu przeczą zeznania innych świadków, jak również dokumentacja medyczna pokrzywdzonej K. K. oraz rejestr interwencji policji w lokalu mieszkalnym przy ul. (...).

Sąd okręgowy w pełni zgadza się ze stwierdzeniem sądu meriti, iż M. K. oraz oskarżony pozostają w głębokim konflikcie rodzinnym. Podłożem tego konfliktu jest dążenie pokrzywdzonej do wymeldowania syna z zajmowanego przez nią lokalu przy ul. (...) z powodu tego, że oskarżony nadużywa alkoholu oraz odmawia współuczestniczenia w kosztach utrzymania mieszkania.

Sąd okręgowy nie kwestionuje, że opisana sytuacja może być dla oskarżonego trudna i że nie musi być on wyłącznie za nią odpowiedzialny, niemniej jednak nie uprawnia go to do grożenia matce i zmuszania jej w pozaprawny sposób do rezygnacji z zamiaru wymeldowania.

Odnosząc się do twierdzenia skarżącego, zawartego w uzasadnieniu apelacji, że zachowanie oskarżonego nie dawało podstaw do założenia „niebieskiej karty”, należy wskazać, że M. K. miała założoną taką kartę w 2013 r. Procedura ta została jednak zakończona po kilku miesiącach z powodu wyprowadzki A. K. z lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną.

Należy też wskazać, że procedura „niebieskiej karty” dotyczy sytuacji związanych z przemocą domową, a nie gróźb mających na celu doprowadzenie do zaniechania podjętych działań.

Mając powyższe na względzie, sąd zasadnie zmienił kwalifikację prawną czynu jaki został zarzucony oskarżonemu aktem oskarżenia, a którego to czynu miał się dopuścić względem M. K. i słusznie, przyjął, że wypełnił on swoim zachowaniem tylko znamiona czynu z art. 191 § 1 kk.

Kara wymierzona A. K. w ocenie sądu okręgowego nie nosi cech rażącej surowości i jest w pełni zgodna z dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 kk.

Należy wskazać, że jeśli oskarżony rzeczywiście posiada stałą pracę i związane z nią obowiązki nie pozwolą mu prawidłowo wykonywać nałożonej na niego kary ograniczenia wolności, może on na podstawie art. 63a § kkw zwrócić się do właściwego sądu o zamianę formy orzeczonej wobec niego kary ograniczenia wolności z obowiązku wykonywania pracy na cele społeczne na potrącenie wynagrodzenia.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.